



PRIMANJE ILI UZIMANJE PRIČESTI?

Nedavno je na naslovnici jednoga našega uglednoga i ozbiljnoga vjerskoga mjesečnika objavljena fotografija koja na tako udarnom mjestu u listu prikazuje časne sestre u ophodu oko oltara za vrijeme pričesti. Na slici se jasno vidi da sestre "uzimaju" svete čestice i pričješćuju se obilazeći oko oltara a nigdje nema službenika koji bi "dijelio" pričest.

Ne bih se osvrćao na tu fotografiju da predstavlja izdvojeni slučaj i da nije objavljena u takvo ozbiljnom časopisu i na tako istaknutom mjestu. Ali budući da se radi o važnom skupu redovnica koji bi trebao biti uzor za nasljedovanje, i budući da takvih slučajeva ima i više, osobito za vrijeme duhovnih vježba i svečanih skupova u redovničkim zajednicama i u nekim manjim skupinama, pokušajmo svratiti pozornost na takvu praksu i pogledati da li je to baš dobro, u duhu liturgijskih propisa i ustaljene prakse u kršćanskim liturgijskim zajednicama.

Dar se prima a ne uzima

Kad se govori o pričesti, onda u prvom redu treba imati na pameti da je to *dar* a daru je svojstveno da se dijeli i prima. Prilikom darivanja ne vrijedi niti je dostojno pravilo samoposluživanja. Logično bi bilo da i u obredu pričesti bude djelatelj i primatelj darova. Uz to, euharistijska žrtva i gozba očituju služiteljsku ulogu Crkve koja je puno znakovitija kad se čestice žrtve dijele i primaju nego kad se jednostavno uzimaju. Isto pravilo možemo primijeniti na sve ostale sakramente: svi se oni primaju a ne uzimaju.

Obred pričešćivanja prati dijalog vjere

Davanje i primanje pričesnog dara prati i svečani dijalog vjere između djelitelja i primatelja: *Tijelo/Krv Kristovo - Amen!* Time obred poprima svečani oblik ispovijedanja vjere i ostvaruje ono što izričito crkveni himan kad pjeva: *Vid i opip, okus varaju se tu, al' za čvrstu vjeru dosta je što čuh.*

Nedostatak djelitelja nije opravdanje

Često se čuje prigovor da u tim zajednicama nedostaje službenik koji bi bio drugi djelitelj pričesti kad se pričešćuje pod obje prilike, ili kad je mnogo pričesnika a jedan svećenik, uz to počesto stariji i nemoćniji. To ne bi trebao biti ozbiljniji niti opravdan prigovor. Ako je češći slučaj da nedostaje drugi djelitelj pričesti, treba se pobrinuti da se providi djelitelj pričesti koji bi stalno obavljao tu službu. A za pojedinačne slučajeve, kao što su duhovne vježbe ili neki drugi oblici sastanaka u zajednicama redovnica, mjesni ordinarij ima ovlasti dopustiti pojedinim svećenicima da na prikladan način imenuju djelitelja svete pričesti za pojedini slučaj. Taj obred je donesen i u našem hrvatskom Misalu na stranici 964.

Treba samo malo više dobre volje i stvar se može tako lijepo urediti da sve bude skladno i po liturgijskim propisima. A to će sigurno pripomoći ostvarenju želje Crkve "da se budno pazi ne samo da se u liturgijskom činu obdržavaju propisi za valjano i dopušteno slavljenje obreda, nego da u njima vjernici sudjeluju s poznavanjem, djelatno i plodonosno" (SC 11). Dakle: *dijeliti i primati* pričest a ne samo uzimati!

Ovo bi ujedno trebao biti poticaj i žarka preporuka da praksa pričešćivanja pod obje prilike bude učestalija, osobito za gore nabrojene oblike sastanaka srodnih i vjerski angažiranih kršćanskih zajednica. Više djelitelja i ostalih službenika i skladniji obredi pričešćivanja samo su jedan dio u pristupanju najvišim tajnama naše kršćanske vjere.

Marko Babić, ofm

Služba

PR

pokor
čudne
pjeva
konkre

iskusti
veliki
njih i
osobit
tekstov
stihovi
nerazu
duše s
majka
nešto c
će se p
da nise

optere
današ
upotre
koje ol

prepor
Gospo
(Ps 27
Gospo

barem
sigurn
poprin
prisutr